



Vuokko Kääriäinen (keskellä) luovutti perinteikkään Sökövintin-whippetkennelinsä pari vuotta sitten tyttärelleen Marjaana Siltaselle (vas.) ja Marja-Liisa Foxellille. Keskieurooppalaisten nopeiden juoksijalinjojen yhdistäminen kotimaisiin linjoihin jatkuu uuden sukupolven voimin.

# Sökövintin kennel

## on juoksijawhippetien koti

Emmi Manninen

**Sökövintin kennel on vaikuttanut vahvasti whippetien ratajuoksun kehitykseen Suomessa, ei vähiten keskieurooppalaisten nopeiden juoksijalinjojen tuonnilla maahamme 1990-luvulla. Näyttelyiden arvoa kennelissä ei haluta kuitenkaan unohtaa.**

”Ei minun ollut tarkoitus alkaa kasvattaa koiria” on tuttu toteamus monelta menestyneeltä kasvattajalta menneitä muistellessa. Vuokko Kääriäinen, Sökövintin kennelin perustaja, ei ole poikkeus. Hänen kasvatus-työnsä alkoi perheen toisen whippetin Seristinan myötä vuonna 1974 ja jatkui 30

vuotta. Puoliso Tapio Kääriäinen oli alusta alkaen Vuokon työparina, vaikka ei virallisesti kasvattaja ollutkaan. Vuonna 2004 vetovuoro siirtyi perheen tyttärelle Marjaana Siltaselle ja Marja-Liisa Foxellille.

Sökövintin kennelissä on syntynyt 38 pentuetta, kaikkiaan 224 koiraa. Niistä nuorimmat kiipesivät pentu-

laatikosta vasta nelisen kukausta sitten. Sökövinttiläiset ovat harrastaneet alusta alkaen ahkerasti niin näyttelyjä kuin ratajuoksua, mutta juoksu-harrastus on koko ajan ollut kasvattajien sydäntä lähimpänä.

Sökövintin koirat ovat rikkoneet juoksuradalla Suomen ennätyksiä lukuisia kertoja. Kasvateista 69 on käyt-

tövalioita, joista seitsemän on lisäksi muotovalioita. Arvokisavoittoja on matkan varrella kertynyt nelisenkymmentä.

– Näyttelyistä mieleenpainuvuin kokemus on ollut kasvattajaluokan voitto Mesusukeskuksen näyttelyssä kolmena vuonna peräkkäin koirilla, jotka osallistuivat myös ratajuoksukilpailuihin, Vuok- >>



## Sökövintin whippetien kanssa leikitään rättilleikkejä jo niiden ollessa pentuja. Aikuisetkin pääsevät välillä kankaisen saaliin kimppuun.

ko Kääriäinen muistelee. Kun kasvattajat ovat innostuneita ratajuoksusta, ovat kasvatitkin menneet samanhenkisille ihmisille.

– Kasvattien omistajat ovat tehneet suuren osan saavutuksista mahdollisiksi ja ovat muutenkin tuoneet elämäämme paljon mukavia yhteisiä kokemuksia, Vuokko iloitsee.

– Tärkeintä on ollut löytää pennuille eläinrakkaat omistajat. Kun pentu pääsee kotiin, jossa sen kanssa vielä harrastetaan, sillä on tiedossaan nautinnollinen elämä. Whippet kun on luotu liikkumaan.

Kääriäisten whippetiharrastus alkoi katsomalla kotitalon ikkunasta ulos. – Näimme kadulla miehen ja sulavalinjaisen koiran kävelemässä tämän rinnalla ilman hihnaa. Meillä oli viimeksi ollut karjalankarhukoira, joka tuppasi tekemään omia metsäretkiään ja haaveilimme koirasta, jota voisi pitää välillä vapaana mukana lenkeillä, Vuokko muistelee.

Kun lehdessä seuraavan kerran oli ilmoitus whippetin pennuista, perhe suuntasi niitä katsomaan. Ja taas tut-

tu tarina: tarkoitus oli hankkia uros, mutta kun yksi tyttöpennuista kiipesi niin hellyttävästi Tapion syliin.

Kääriäisten kennelnimi on perua ajalta, jolloin perhe asui Espoon Soukassa. Soukka on ruotsiksi Sökö ja whippet on vinttikoiro, joten Sökövintti oli uuden whippetkennelin oltava. Ensimmäistä Laikka-whippettiä koko perhe muistelee samoin sanoin: ”kuin elävä taideteos”. Talvisin koko perheen viikonloput alkoivat kulu näyttelyissä ja kesäisin juoksuradoilla.

– Oli ihanaa nähdä, miten koirat nauttivat juoksemisesta ja miten tyytyväisiä ne sen jälkeen olivat. Se pitää harrastusintoamme edelleenkin yllä, Vuokko kertoo.

### Juoksukilpailuja hiekkarannalla

Kysymykseen miten 1970-luvun juoksuharjoitukset poikkesivat nykyisistä, on Tapio Kääriäisellä selkeä näkemys.

– Viehettä vedettiin alaspäin käännetyn polkupyörän avulla, ja koiran omistaja haki vieheen juosten takaisin. Kilpailuissa sentään viehe palautettiin mopolla.



Kun radalle ei vielä talvella pääse, on keksittävä muita keinoja vieheen vetoon. Tapio Kääriäinen on rakentanut ongesta vieheenvetolaitteen.

– Ja kun se hajosi, mopoja olimme me, täydentävät tyttäret.

Juoksuratoja oli harvemmassa kuin nykyisin, ja kisoja käytiin jopa Yyterin hiekkarannalla.

– Me 1970-lukulaiset harrastajat emme tienneet koirien fysiikasta vielä niin paljon kuin nykyisin. Koiria treenattiin ehkä liikaakin, eikä painotettu tarpeeksi lämmitteilyä ennen juoksua tai verryttelyä sen jälkeen, Vuokko miettii.

– Harjoittelutapoja oli

monenlaisia eikä yhtä ainoata reseptiä menestykseen ollut, niin kuin ei nykyisinkään. Koirat ovat niin yksilöllisiä.

Sökövintissä pienten pentujen kanssa leikitään rättilleikkejä, ja kesällä niille vedetään käsivetolaitteella jonkun kerran viehettä pieniä pätkiä kerrallaan. Ratajuoksuharjoituksissa opetellaan moottorivetoisen vieheen seuraamista, kaarajuoksua ja kopista lähtemistä. Rataharjoittelussa ei ole noudatettu tiettyä ikärajaa,

vaan koiria viedään harjoituksiin eri-ikäisinä riippuen siitä, mihin vuodenaikaan ne ovat syntyneet.

Kilpailevan koiran peruskunto luodaan vapaana juoksemisella ja sitä pidetään yllä polkupyörälenkeillä koiran ravatessa vierellä. Tapio kaivaa pyörän esiin heti, kun kelit sen sallivat, ja tekee kolmesta kuuteen kilometrin lenkkejä.

– Koirat hyppäävät tarakkaa vasten odottamaan pannaan sujauttamista kaulaan, kun ne näkevät, että pyöräilemään ollaan lähdössä. Yhtenä kesänä, kun koiria oli meillä enemmän ja vein niitä erikseen lenkille, taisi tulla pyöräiltyä 1500 kilometriä.

### Go-pentue toi vauhtia Hollannista

Sökövintissä kasvatettiin whippetejä kotimaisten koirien voimin, kunnes Australiasta lennätettiin vuonna 1986 Suomeen uros Calahorra the Signal. Juoksunäyttöä sillä ei ollut, sillä Australiassa ei harrastettu whippetien ratajuoksua.

– Valitsin Sinkun sukutaulun ja kuvan perusteella. Sinkku oli innokas mutta ei nopea juoksija, joka kuitenkin jätti hyviä ja kauniita jälkeläisiä, Vuokko kertoo.

1990-luvun alkupuolelle tultaessa Sökövintin kasvatit olivat ehtineet kunnostautua juoksuradoilla alkaen jo ensimmäisestä pentueesta, josta narttu Sökövintin Sinttu oli ensimmäinen kaksoisvalioksi valmistunut narttu Suomessa. Vuokko mietti, että uutta verta kasvatteihin olisi saatava ja nopeuttakin vielä lisää. Sökövintin koirien jälkeläinen Jaavakallion Diiva matkusti Hollantiin hurmaamaan Go-Tico v.t Loechtjen, jolla oli paljon nopeita jälkeläisiä Keski-Euroopassa.

Vuonna 1991 syntyi Diivan ja Ticon Go-pentue, yksi Sökövintin huipuista. Koirat aloittivat juoksu-uran vuonna 1993 haasteellisissa merkeissä: edellisvuonna Sökövintin Chaplin, C-pentueen viides ratavalio, juoksi ensimmäisenä whippetinä Suomessa 480 metriä alle

32 sekunnissa. Saman tempun teki sitten Go-Gulliver, joka paranteli Chaplinin SELukeman 31.95 sekuntiin. Veli Go-Gössi puolestaan juoksi samana vuonna lyhyen 280 metrin matkan ennätyksen. Parhaimmillaan neljä Go-koiraa oli ratajuoksuutilastossa 10 nopeimman whippetin joukossa vanavedessään neljä C-pentueen kisailijaa. Seitsemän Go-pentua juoksi itsensä ratavalioksi, Go-Tine myös maastovalioksi.

1990-luvulla Sökövintiin tuotiin Hollannista kolme koiraa, muiden muassa narttu Chandhara's Xinti. Sen vauhti radalla oli omistajille yllätys, mutta niin oli myös sen tulo perheeseen. Eräänä kesäisenä yönä vuonna 1996 Kääriäisillä soi puhelin. Hollannissa asuva ystävä soitti ja sanoi, että huomisaamuna Suomesta on lähdössä whippetharrastajia MM-kisoihin Unkariin. Jos he voisivat tuoda takaisin tullessaan Sökövintiin lupaa-van hollantilaisen narttupennun, sellainen olisi nyt tarjolla. Vuokko tunsikin koiran taustaa, mutta ei ollut pentua aikonut ottaa.

– Sanoin ystävälleni, että anna kymmenen minuuttia aikaa niin kysyn Tappion mielipidettä. Se riitti, Chandhara's Xinti muutti Suomeen ja sai nimekseen Sintti.

Sintti aloitti ratajuoksuransa seuraavana vuonna. Se paranteli 480 metrin SELukemat heti ensimmäisenä keväänä 31.30 sekuntiin ja alitti 32 sekunnin rajan sen jälkeen vielä 23 kertaa. Suomen ennätys rikkoontui myös lyhyemmällä matkoilla.

Ennen sukupolvenvaihdosta Vuokko haki vielä pirstystä kasvattiensa perimään keskieuropalaisten linjojen ulkopuolelta. Sökövintin Sissi heilasteli kanadalaisyntyisen whippetsulhasen kanssa ja sen tuloksena syntyi BS-pentue, jolle on jo ehtinyt syntynyt jälkikasvaakin.

>>



Kaikki kasvatit ovat Vuokko Kääriäiselle yhtä arvokkaita, harrastettiin niiden kanssa tai ei.



**Hollannin tuonti Chandhara's Xinti ja sen nopeus tulivat Kääriäisten perheelle yllätyksenä. Narttu voitti mm. Suomen mestaruuden kolmesti.**

## **Näyttelystä radalle ja takaisin**

Sökövintin olemassaolon aikana niin juoksijakoirien määrä kuin niiden nopeuskin on lisääntynyt.

– On hienoa, että nopeita koiria on paljon ja eri kasvatustajien linjoista. Harrastuksessa pysyy mielenkiinto, kun radalla juoksee suuri joukko kovatasoisia koiria. Vuokko kiittelee.

– Omista kasvateistani en halua nostaa ketään ylitse muiden, sillä kaikki ne ovat minulle yhtä tärkeitä, harrastettiin niiden kanssa tai ei.

Nopeiden keskieuropalalaisuuden koirien myötä whippetin jalostus on jakautunut ratajuoksu- ja näyttelylinjaan. Juoksukilpailuissa koira, joka ei polveudu keskieuropalasta juoksijoista, on harvinaisuus. Vielä suurempi harvinaisuus siellä on näyttelykoira. Näyttelyissä puolestaan ei juurikaan nähdä juoksijakoiria, ellei koiralle tavoitella käyttövalion arvoon vaadittavaa näyttelytulosta.

Vuokko Kääriäinen toivoo, että juoksijakoirien kanssa käytäisiin näyttelyissä, jotta saataisiin niistä ulkomuotuumarien arvioita. Myös se, että muotovalion arvoon vaadittaisiin tulos juoksuradalta, kaventaisi osaltaan juoksija- ja näyttelykoirien välistä eroa.

Vuokko on tyytyväinen kolmikymmenvuotiseen kasvatusyöhönsä. – Tavoitteena on ollut kasvattaa tervakenteisia, nopeita ja kauniita koiria, jotka olisivat hyviä ja erinomaisia rotunsa edustajia, Vuokko listaa.

– Kasvatustyössäni on ollut paljon tuuria matkassa. Pentujen vanhemmat ovat olleet jalostusarvoltaan hyviä, vaikka eivät itse huippuja olisi olleetkaan. Näyttelyissä käyminen on juoksu-harrastuksen ja iän myötä jäänyt vähiin, mutta kaikille koirillemme olen halunnut näyttelytuloksen.

## **Kantanartun linjaa vaalitaan**

Sökövintin väki haluaa säilyttää kasvateissaan koti-

maisen jalostuspohjan. Ensimmäisen Sökövintin pentueen emän Seristinan linja on edelleen kasvateissa talalla. Myös Marjaana Siltanen ja Marja-Liisa Foxell haluavat kennelin kantaemon löytävän jokaisen kasvatin sukutaulusta. Uudella sukupolvella on muutenkin selkeät tavoitteet Sökövintin kennelin työlle.

– Koiran aika radalla ei saa olla ainoa jalostuksen kriteeri, he tuumivat.

– Ei ole hyvä, että juoksija- ja näyttelylinjat ovat niin eriytyneet kuin nykyisin. Seläistakaan vaihtoehtoa emme halua sulkea pois, että käyttäisimme jalostukseen näyttelykoiraa, jolla on hyvät juoksuominaisuudet.

Tyttäriä alkuunsa hiukan hirvitti ryhtyä äitinsä työn jatkajiksi, vaikka se oli haaveissa ollut. Yksin he eivät olisi kumpikaan siihen kullemma uskaltaneet. Sukupolvenvaihdosta vauhditti Marja-Liisa Foxellin mies Bjarne Foxell, joka kysyi, eivätkö tyttäret huomaa äitinsä vihjailuja. Niinpä Marja-Liisa otti puhelimen käteensä ja päätti kaikkien osapuolten helpotukseksi kysyä asiaa suoraan äidiltään. Sökövintti siirtyi heidän nimiinsä, mutta työtä tehdään koko kolmikön voimin, ja Vuokon neuvot ovat arvossaan.

– Itse asiassa minäkin voisin juhlia kolmikymmenvuotista kasvattajanurani, Marjaana ehdottaa. – Toinen Sökövintin pentue vuonna 1976 oli nimittäin minun työni tulos, tosin ei kovin suunniteltu. Kotona oli toisessa huoneessa juoksuinen narttu ja toisessa huoneessa sen poika. Ja ovi niiden väliltä unohtui auki...

Unohduksen tuloksena Sökövinttiin syntyivät pentut Vahinko ja Vipaus. Marjaana ja Marja-Liisa aloittivat kasvatustyönsä kolme vuotta sitten virallisesti Apentueella. Vuokko puolestaan lopetti omansa Ö-pentuihin. ■